

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 3/02-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2002 predbežne prerokoval sťažnosť D. T., t. č. bytom M., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., K., vo veci porušenia jeho základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vybavovaní jeho žiadosti o poskytnutie informácie a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. T. o d m i e t a z dôvodu svojej nepríslušnosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 16. januára 2002 doručené podanie D. T. (ďalej len „sťažovateľ“), t. č. bytom M., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., K., označené ako „Návrh na začatie konania – ústavná sťažnosť pre porušenie základných práv“. Z jej obsahu vyplynulo, že sťažovateľ ňou namieta porušenie svojho základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Viaceré slovenské denníky (Košický Večer, Nový čas a Sme) 31. augusta 2001 zverejnili vyhlásenie

hovorcú VÚB, a. s., že voči sťažovateľovi „podala trestné oznámenie na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky pre podozrenie z trestných činov ohovárania a vydierania“, v dôsledku čoho sa tento listom 5. septembra 2001 obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky so žiadosťou o informáciu, či sa „táto skutočnosť zakladá na pravde“. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (prokurátor trestného dozoru) sťažovateľovi 21. septembra 2001 písomne oznámila, že „informácie Vami požadovaného druhu neposkytuje“ (IV Gn 2707/01-14). Sťažovateľ však bol toho názoru, že „Ústava SR mu okrem iných práv zaručuje aj právo na informáciu o tom, či voči nemu ktokoľvek podal podnet, resp. trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu“. V dôsledku uvedeného požiadal, aby ústavný súd vydal rozhodnutie o tom, že „bolo porušené základné právo navrhovateľa – právo na informácie“, pretože tento „v zmysle článku 26 Ústavy Slovenskej republiky má právo na informáciu, či voči nemu bol podaný podnet pre podozrenie zo spáchania trestného činu“.

II.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Jedným z dôvodov, ktorý ústavný súd pravidelne skúma pri každej individuálnej sťažnosti namietajúcej porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd fyzickej alebo právnickej osoby, je, či je na jej prerokovanie a rozhodnutie o nej príslušný. Ako zodpovedajúca ústavná, tak aj zákonná úprava konania pred ústavným súdom (čl. 127 ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ako aj stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (I. ÚS 37/94, I. ÚS 6/98, II. ÚS 60/01, II. ÚS 36/00, III. ÚS 42/00, I. ÚS 17/01) jednoznačne potvrdzujú, že na konanie a rozhodnutie o namietanom porušení základného práva alebo slobody fyzickej alebo právnickej osoby je ústavný súd oprávnený len vtedy, ak o jeho ochrane „nerozhoduje iný súd“.

Ústavný súd preto preskúmal splnenie tejto podmienky konania a po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa ju odmietol z dôvodu svojej nepríslušnosti z nasledovných dôvodov. Sťažovateľ sa svojím listom z 5. septembra 2001 (označeným ako „Žiadosť o informáciu“) obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, pričom táto mu 21. septembra 2001 odpovedala, že požadovanú informáciu mu nemôže poskytnúť, pretože „informácie Vami požadovaného druhu neposkytuje“. Ústavný súd v tejto súvislosti ale zoberal do úvahy, že s účinnosťou od 1. januára 2001 je uplatňovanie základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy (a na základe žiadosti oprávnených osôb od štátnych a iných orgánov) upravené zákonom č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií), pričom z jeho pôsobnosti nie je vylúčená ani Generálna prokuratúra Slovenskej republiky ako „ústredný štátny orgán“ (§ 40 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre). Postup pri výkone základného práva na informácie je v zákone o slobode informácií konkretizovaný v § 14 (Žiadosť o sprístupnenie informácií) a nasl. citovaného zákona a povinnosť „povinnej osoby“ (§ 2 ods. 1 zákona o slobode informácií) upravuje § 17 a nasl. zákona o slobode informácií. Hoci zákon o slobode informácií pripúšťa obmedzenie prístupu k určitým informáciám, napríklad z dôvodu ochrany utajovaných skutočností (§ 8), ochrany osobnosti a osobných údajov (§ 9), ochrany obchodného tajomstva (§ 10), prípadne informácií týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní [§ 11 ods. 1 písm. d)], rozhodnutie povinnej osoby nevyhovieť žiadosti o poskytnutie informácií nie je ale definitívne a konečné, pretože môže byť napadnuté opravnými prostriedkami dostupnými žiadateľovi. Podľa § 19 zákona o slobode informácií sú takýmito opravnými prostriedkami odvolanie podané povinnej osobe, ktorá takéto rozhodnutie vydala alebo mala vydať (§ 19 ods. 1), a v prípade neúspechu odvolania žaloba o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia v správnom súdnictve podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (§ 19 ods. 4 zákona o slobode informácií).

Vychádzajúc z predložených písomných dokladov ústavný súd ale zistil, že po tom, čo sťažovateľ dostal stanovisko Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 21. septembra 2001 o tom, že táto „neposkytuje informácie Vami požadovaného druhu“, už následne nevyužil žiadny z opravných prostriedkov na ochranu svojho základného práva

podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, ktoré mu priznáva § 19 zákona o slobode informácií. Vzhľadom na to, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že ochranu základnému právu na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sťažovateľovi poskytujú všeobecné súdy v správnom súdnictve, a nie ústavný súd v konaní o sťažnosti, bolo túto potrebné po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nepríslušnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2002